

Het gelukkig sterfbed

<https://hdl.handle.net/1874/355697>

gec.

15

HET GELUKKIG STERFBED.

DOOR DEN EERW.

RICHARD KNILL,

TE

St. Petersburg.

[51]

THE GILBERTS & STUBBS

RICHARD STUBBS

Het gelukkig Sterfbed.

Het is eene plegtige bezigheid treurenden en stervenden te bezoeken, de kamer van den zieken in te treden en het vermagerde gelaat te zien; den snellen voortgang der ziekte op te merken en de worsteling met den laatsten vijand te beschouwen! Ik zeg het is een plegtig werk, en het is goed als hierdoor het hart vertederd en de gedachten tot God geleid worden.

Ik heb vele menschen in een' stervenden toestand gezien, maar ik herinner mij niemand wiens lot rorender, opbouwender en vertroostender was, dan de laatste weinige weken van **MEVROUW TURNBULL.**

Zij was, ruim 60 jaren geleden, in Schotland geboren, en bezat de gezonde lichaamsgesteldheid en geestkracht welke de inwoners van dat land kenmerken.

Acht jaren geleden was zij en hare dochters mij aanbevolen, door een' brief van een' jongen Predikant, welke toen met groote toeloop des volks te *Hamburg* predikte. Zijn afscheid nemen van de familie werd nooit vergeten. Zijn laatste woorden tot Mevr. TURNBULL waren: •Laten wij daarop acht geven, dat wij elkander in den Hemel ontmoeten.' Deze woorden herhaalde zij mij dikwijls, en ik ben overtuigd dat dezelve een diepen en blijvenden indruk op haar gemoed maakten.

Laten wij uit deze schijnbaar weinig beduidende omstandigheid eene nuttige leering trekken. Wij worden dikwijls geroepen om van vrienden en bekenden te scheiden, maar wij weten niet als wij scheiden of wij elkander ooit weder zullen ontmoeten. O laat ons beproeven bij deze gelegenheden zulke woorden te spreken, welke onder Gods zegen gedurende het leven voordeel kunnen aanbrengen, tot vertroosting bij den dood verstrekken en de gelukzaligheid der eeuwigheid vermeerderen.

Ik bemerkte spoedig dat het lezen eene bijzonder geliefkoosde bezigheid van Mevr. TURNBULL was, en ofschoon zij wegens haar vlijt te bewonderen was, daar zij *altijd bezig* was, bedacht zij er steeds wat op, om tijd te vinden tot het lezen van uitmuntende boeken. Bij mijne bezoeken ten haren huize, sprak zij ge-

durig van het boek of geschrift hetwelk zij gelezen had, en van het onderrigt en den troost welke zij daaruit getrokken had. Ik herinner mij dat dit bijzonderlijk het geval was met „*Scott's proeven*” en eenige Amerikaansche stukjes, die haar door eenen vriend waren gezonden. Zij sprak met veel geestdrift van een boek of van een persoon dien zij bewonderde, doch daar was altijd een nevel en achterhoudendheid in haar gemoed als zij van zichzelf sprak. Zij kwam mij voor als een man die tegen een heuvel opgaat met een last op den rug; van welke last zij maar niet bevrijd kon worden. Zij beproefde het, en beproefde het al weder, maar dezelve drukte haar nog steeds.

Gelijk eene menigte anderen, gevoelde zij zichzelf eene zondares te zijn, eene groote zondares, eene verlorene zondares; doch zij had niet dat bevindelijke gezigt van den gekruisten Christus hetwelk vrede in de ziel verwekt. O, als de zondaar Christus ziet gelijk de Schrift Hem beschrijft: „*onze zonde wegnemende, lijdende Hij, regtvaardige voor de onregtvaardigen, om ons tot God te kunnen brengen,*” (1) en „*altijd levende om voor ons te bidden,*” (2) dan valt de last af; iedere band waardoor dezelfde aan hem was vastgebonden breekt eens-

(1) Joh. I: 29. 4 Petr. III: 18.

(2) Hebr. VII: 25.

klaps, en de zondaar, de magtige verandering gevoelende, gaat met vreugde zijnen weg. Mijn lezer, dit, dit is het dat ik voor u wensch; niet de droogkoude wetsbetrachting welke u zal laten omkomen; noch het duistere gezigt van Jezus, hetwelk u met den »last" op uwen rug zal laten; maar dat levendig geloof in den Zaligmaker, waardoor gij zult gevoelen dat uwe zonden vergeven zijn, dat uwe ziel gered is, dat gij uit genade van alle dingen geregtvaardigt zijt, en dat gij gebragt zijt tot de vrijheid der kinderen Gods (1). Deze gelukkige onderzending zal den dood zijnen prikkel ontnemen en u doen zingen: »*O graf, waar is uwe overwinning?*" (2)

Dit geluk ondervond Mevr. TURNBULL gedurende eenige weken voor haar sterven, ofschoon ik beken nimmer verwacht te hebben dat zij zoo gelukkig zonde zijn van wege haren vorigen duistereren toestand.

Zes weken voor haren dood kwam een van hare vrome naburen bij het aanbreken van den dag bij mij, mij verzoekende om mij naar haar huis te spoeden, dewijl de geneesheer zeide dat zij op sterven lag. Zij had den geheelen nacht in vreesselijke benaauwdheden doorgebragt, doch op den tijd mijner aankomst was zij zeer bijgekomen. Op mijn voorstel om voor haar te bid-

(1) Rom. VIII: 1. (2) 1 Cor. XV: 55.

den, antwoorde zij: «Dat is hetgeen ik behoef.» Zeven onzer knielden daarop neder voor haar bed en smeekten God ten haren behoeve, niet zoozeer dat zij mogt herstellen, als dat hare ziel tot rust mogt komen en zij bereid mogt worden voor den Hemel; dat » *gerechtvaardigt zijnde uit het geloof, zij vrede mogt hebben bij God door onzen Heer Jezus Christus.*» (1) Terwijl wij dus baden, scheen de Geest van God op haar neder te dalen met al zijne vertroosting.

Daar ontboezemde zij op de plegtigste en roerendste wijze de volgende woorden: » Gezegende Jezus, gezegende Jezus, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb, en Gij weet dat ik U lang liefheb gehad, maar het tot op dit oogenblik nooit zoo kon zeggen. Ik wenschte dikwijls van U te spreken, doch mijne lippen waren verzegeld, ik kon niet. O, gezegende Zaligmaker, ik dank U voor het openen mijner lippen, dat ik Uwen lof mag uitspreken eer ik sterf.» Toen hield zij op, en wij waren allen verwonderd en dankbaar over deze rijke genade aan hare ziel bewezen. Wij waren geknield blijven liggen en toen Mevr. TURNBULL ophield met spreken, loofden wij den Heer voor Zijne rijke vertroosting welke Hij aan onze

(1) Rom. V. 1.

stervende vriendin had verleend. Vervolgens ontboezemde zij ten tweedenmale: » Mijn God, mijn Zaligmaker, indien het U behaagt laat mij nog meer van U spreken; laat mij anderen vermelden wat Gij voor mijne ziel hebt gedaan." Wij herhaalden dat gebed, bij hetwelk zij voegde: » Nu kom Heer Jezus, kom haastelijk." Hierop volgde eene plegtige stilte, en wij stonden allen in tranen badende en staarden elkan- der aan met verrassend genoeg.

Zoodra als zij hare vrienden een weinig be- daard zag, sprak zij hen aan volgens de orde waarin zij rondom haar bed stonden. Tot haren vromen buurman zeide zij: » Waarde vriend! houdt u nabij Christus, dan zult gij gelukkig zijn en ik zal u in den Hemel ontmoeten." Tot haar schoonzoon: » O mijn waarde zoon! geeft uzelf en uw huisgezin aan Christus over, en leeft nabij Christus, dan zult gij geluk- kig zijn; en bedenkt steeds, dat gij niet gelukkig kunt zijn indien gij dit verwaarloost. O geef u aan Christus over en dan zal ik u en uw huisgezin ook in den Hemel ontmoeten." Zij vermaande toen hare dochters op de plegtigste wijze, om nabij dien Zaligma- ker te leven dien zij beminde; en daarop zich tot haren echtgenoot wendende, wekte zij ook hem met vele tranen op, » om, den Heer

te zoeken terwijl Hij te vinden was.' (1) Dit tooneel, hetgeen alles te boven ging waarvan ik vroeger getuige was, en hetgeen niet in mijn vermogen is te beschrijven, scheen iedereen uit te putten behalve mijne stervende vriendin. De betrekkingen verwijderden zich en ik ging naast haar zitten, waarop het volgende gesprek plaats greep. »Mevr. TURNBULL, God heeft voor u dezen morgen Zijne liefde wondervol ten toon gespreid, schijnt u dit ook zoo niet toe?» »Ja,» hernam zij, »dat doet het. O Mijnheer, dit is de verhooring van vele gebeden. Ik heb dikwijls tot God geroepen om mij de genade te verleen en voor Hem te spreken, doch ik kon het nooit doen tot op dit oogenblik. Dikwijls wenschte ik ook tot u te spreken, doch ik kon niet.» Toen, doelende op eene bepaling die ik gemaakt had, om diegenen bij mij te zien welke mij mogten begeeren te spreken, zeide zij: »Ik was zeer dankbaar gestemd toen gij bekend maakte, dat gij des dingsdag te huis zoudt blijven om diegenen te ontvangen, welke met u wenschten te spreken over den toestand van hunne ziel. Ik dacht: nu wil ik gaan, dit is hetgeen ik begeerde; en ik heb mijn huis meer dan eens verlaten om tot u te komen, doch voor ik tot u kwam....» hier hield zij op en weende en scheen overstelpt van droefheid.

(1) Jez. LV: 6.

„Ik veronderstel,” zeide ik, „dat gij er wildet bijvoegen, dat u de moed ontzongk.” „Ja,” hernam zij, „dat is het juist, de moed ontzongk mij.” Op het oogenblik dat zij dit sprak, herinnerde ik mij dat zij meer dan eens tot mij zeide: „Hoe gaat het met de dingsdag bezoekers? Zijn er velen welke begeerig schijnen zich tot den Heer te wenden?” Nu kwam het geheim uit, haar hart was er zeer op gezet, maar zij gevoelde altijd schroomvalligheid.

Hieruit wil ik eene opmerking ontleenen. Misschien zijn er velen in christelijke vergaderingen die begeerig zijn om met hunne Leeraars te spreken over hunne kostbare zielen, doch die even als Mevr. TURNBULL door vreesachtigheid belet worden. Is het zoo? Dan raad ik u door alle mogelijke middelen te beproeven die beschroomdheid te overwinnen, en onbevreesd tot hem te komen en het hart van uwen Leeraar te verheugen, door hem te doen zien dat godsdienst voor u de gewigtigste zaak des levens is.

Spoedig daarop nam ik afscheid en des namiddags ging ik weder tot haar. Mr. SWAN vergezelde mij. Wij onderzochten bij de familie of zij nog leefde en vernamen dat zij in dezelfde gelukkige toestand verkeerde als toen ik haar des morgens verliet. Bij ons inkomen in de kamer zeide zij: „Ik ga naar huis zoo snel als ik gaan kan. Ik ga naar Jezus, en ik ben ze-

ker dat Hij tot mij zal komen." Dit waren treffende woorden, wondervolle woorden voor eene arme zondares om uit te spreken op den rand der eeuwigheid. O, welke hoop, welke vrede, welke verzekerdheid was hier! Op dezen tijd was haar ligchaam zeer zwak, maar haar geest was buitengemeen helder en levendig. Geheel haar huisgezin was tegenwoordig. Zij was de voornaamste spreekster; haar hart was vol en wij beschouwden het als een voorregt te luisteren. Onder anderen zeide zij: »Ik heb veel gedacht aan een gezang hetwelk mijn zoon even voor dat hij stierf nog herhaalde." »Welk een zoon?" vroegen wij. »Mijn zoon JAKOB, die te *Hamburg* stierf toen hij juist zijn 18de jaar geëindigd had." Zij begon daarop het gezang op te zeggen:

»'k Ben niet beschaamd Hem voor mijn Heer t' erkennen,
Of voor Zijn zaak te pleiten, enz."

Nu scheen haar hemel te beginnen, want niet ééne duistere vrees kruiste door hare vreedzame borst van dat oogenblik af tot zes weken daarna, toen haar geest van deszelfs aardsch omhulsel bevrijd werd. Nadat men naar hare aangename opmerkingen geluisterd had, werd Mr. SWAN verzocht te bidden, en hij vroeg haar zeer natuurlijk of er ook eenige zaak was waarvoor hij bijzonderlijk zoude bidden. »Ja," hernam zij, »daar zijn twee dingen, dat God mij

bij voortdoring het gebruik mijner rede moge verleenen, en dat mij eene gemakkelijke en spoedige ontbinding ten deel moge vallen." Hare redenen om te wenschen hare vermogens te behouden, gelijk zij naderhand vermeldde, waren zeer treffend. »Ik ben bevreesd," zeide zij, »dat zoo ik ijlhoofdig mogt zijn, ik iets zou zeggen of doen mijn christelijk karakter onwaardig." En hare reden om te wenschen spoedig ontbonden te worden was niet minder treffend. »Ik wensch," zeide zij, »bij mijnen Zaligmaker te zijn."

Waarde Lezers! hoe geschikt zijn deze gezegden om ernstige overdenkingen in onze harten op te wekken. »Ik wensch bij mijnen Zaligmaker te zijn." Welk eene gelukkige gemoedsgesteldheid *begeerte te hebben om ontbonden te worden en met Christus te zijn* (1). »Ik vrees iets te zeggen of te doen der godsdienst onwaardig!"

God was wonderlijk goed voor haar gedurende het overschot van haar leven, want hoewel het een tijd was van zwaar lichamelijk lijden, was het echter ter stichting van allen die haar zagen. Nu bleken de voordeelen van haar voorgaand lezen. Gods beloften en vermaningen waren gedurig op hare lippen, en hare onderzanding in dit opzigt moest ons leeren van onze

(1) Phil. I: 23.

tegenwoordige voorregten gebruik te maken, en van den Bijbel zooveel wij kunnen in het geheugen te bewaren; wij zullen het in het vervolg allen noodig hebben. Op deze wijze handelde de goede oude Mevr. GRAHAM van *Nieuw York*, en zij noemde het voorraad op te leggen om den Jordaan over te trekken. Wij moeten den Jordaan overtrekken, laat ons wijs zijn en den dag onzer zaligheid niet verwaarloozen.

De laatste maal dat ik Mevr. TURNBULL zag, sprak zij mij niet op de gewone wijze aan, maar zeide, mij zeer ernstig aanziende: » *Mijn vleesch en mijn hart bezwijken, maar God is de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid.*'' (1) Zij kon daarop naauwelijks adem halen en was het einde haars levens nabij gekomen. » Ik zie, '' zeide ik, » dat uw vleesch en uw hart bezwijken, maar hoe verheugd het mij dat God de rotssteen uws harten is en uw deel in eeuwigheid. O welk eene genade was het dat gij den Heer begint te zoeken vóór dit uur.'' Hierop hief zij hare oogen ten Hemel en zeide: » *Tot wien zouden wij henen gaan dan tot U? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.*'' (2) Hierna sprak zij slechts weinig meer. Gedurende eenige uren voor dat zij stierf was zij sprakeloos. Eene harer laatste gezegden tot hare kinderen was: » Draagt zorg dat wij

(1) Ps. LXXIII: 26. (2) Joh. VI: 68.

elkander als *een geheel* huisgezin in den Hemel wedervinden." En de laatste verstaanbare uitdrukking die hare lippen ontviel was een gebed tot den Zaligmaker, eenigzins gelijk aan dat van den stervenden STEPHANUS: » *Heer Jezus ontvang mijnen geest!* " (1) Wie als hij dit leest is niet gereed te zeggen: » *Mijne ziel sterve den dood der opregten en mijn uiterste zij gelijk het hare!* " (2)

Nu verzoek ik mijn waarde Lezer, na u dus verre geleid te hebben, een stap verder met mij te gaan en een blik in de eeuwigheid te werpen. Zie welk een voorregt het is voor een armen zondaar zoo als *gij* zijt, God tot de rotssteen van zijn hart te hebben en tot zijn deel in eeuwigheid. Zijn geest verlaat het ligchaam en waar gaat dezelve henen?

» Engelen voeren dezelve weg,

» En Jezus beveelt ze te komen."

Dezelve is afwezig van het ligchaam en in de tegenwoordigheid des Heeren; zoodra de stervende Christen het dal der schaduwe des doods is doorgegaan, word hem *rijkelijk toegevoegd den ingang in het eeuwig koningrijk onzes Heeren en Zaligmakers Jezus Christus* (3) Nu ontvangt hij het einde zijns geloofs, de zaligheid zijner ziel; nu ondervind hij in waarheid de

(1) Hand. VII: 59. (2) Num. XXIII: 40.

(3) 2 Petr. I: 41.

getrouwheid van Jezus: » *daar ik ben, aldaar zal ook mijn dienaar zijn.*'' (1) » Ik ga naar Jezus,» zeide Mevr. TURNBULL, » en ik ben zeker dat Hij mij tot zich nemen zal.» Ja, want Hij beloofde: » *Zoo wanneer ik zal heengegaan zijn en u plaatse zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt daar ik ben.*'' (2) Mijn Lezer! is dit geene groote genade en een groot voorregt? Is dit voorregt het uwe? Als uw vleesch en uw hart zullen bezwijken, hebt gij dan den arm van eenen Zaligmaker om op te steunen? Hebt gij de verdiensten van eenen Zaligmaker om op te vertrouwen? Hebt gij de gerechtigheid van eenen Zaligmaker om daarmede te verschijnen? Deze dingen vorderen en verdienen uwe onmiddelijke oplettendheid.

Ik waag nog eenen anderen blik in de eeuwigheid te werpen, en te aanschouwen welk eene vreesselijke dag het is voor een zondaar die geene vergeving ontvangen heeft, als hij geroepen is in de tegenwoordigheid van God. » *Het is ieder mensch gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel,*'' (3) maar ieder mensch is niet bereid voor het oordeel. O neen! daar zijn er zoo velen welke nimmer over dat onderwerp gedacht hebben! Hoe vreesselijk moeten

(1) Joh. XII: 26.

(2) Joh. XIV: 3.

(3) Hebr. IX: 27.

de gevolgen zijn! Wat zal het einde zijn van degenen die het evangelie van God ongehoorzaam zijn? O dat ieder zondaar, wiens zonden nog niet vergeven zijn, die dit leest, de woorden van God mogt bedenken welke Mevr. TURNBULL aanhaalde, en den toekomenden toorn ontvliede. Met vele tranen zeide zij tot een harer vrienden: *„O. zoekt den Heer terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl dat Hij nabij is.”* (1) Bedenkt er is vergeving bij God opdat Hij gevreesd worde, maar er zal geene genade voor u zijn indien gij in uwe overtredingen voortgaat. Er is voor u zaligheid in Christus Jezus indien gij Hem zoekt, maar *de zaligheid is in geen en anderen, want er is ook onder den hemel geen anderen naam die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden* (2). Zoo gij dus geen acht op Hem slaat zult gij zekerlijk verloren gaan, want *die geloofd zal hebben zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden* (3). Misschien zult gij u tegen deze woorden verzetten, maar zij zijn de waarachtige uitspraken Gods, en gij zult dezelve bewaarheid bevinden als wij elkander voor den zetel des gerigts, op den laatsten oordeelsdag, zullen ontmoeten.

De gelukkige toestand des gemoeds van Mevr.

(1) Jez. LV : 6. (2) Hand. IV : 12.

(3) Mark. XVI : 16.

TURNBULL, doet eene andere gedachte bij mij opkomen, namelijk, dat het eene duidelijke roepstem tot dankbaarheid voor de overblijvenden is, als hunne vertrokkene vrienden zulk een klaar bewijs van een wedergeboren hart geven; hunne verhuizing uit eene wereld van zonde en lijden, moest zelfs geen oogenblik hartzeer veroorzaken, want wij rigten tot de overblijvenden de taal van Jezus: *„Indien gij mij lief hadt, zoo zoudt gij u verblijden, omdat ik gezegd heb: ik ga henen tot den Vader.”* (1) Welke ouders zouden niet wenschen zulk een stichtend voorbeeld aan hun weenend huisgezin achter te laten? Welk jong Christen zoude niet wenschen eene liefderijke moeder of een beminde vader hun loopbaan zoo te zien eindigen, als Mevr. TURNBULL de hare?

Helaas! hoe geheel anders is het met velen: zij leven zonder God te vreezen en zij sterven verhard of verstompt en zorgeloos. O welke harts-kwellingen moet zulk een afsterven aan vrome betrekkingen veroorzaken! Laat om dit voor te komen, een iegelijk zichzelve onderzoeken volgens Gods onfeilbaar woord. *„Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken;”* (2) en *„zoo velen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij magt*

(1) Joh. XIV: 28. (2) 1 Tim. I: 15.

gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijnen naam gelooven." (1)

Beproeft uzelfen dan aan dezen toetssteen: hebt gij Christus aangenomen? Hebt gij in Zijnen naam geloofd? Indien gij Hem hebt aangenomen dan is Hij u dierbaar. Is Hij u dierbaar? Indien gij waarlijk in Zijnen naam geloofd, dan is Zijn naam al uw vertrouwen. Is dat zoo? Kunt gij niet zeggen of gij in het geloof zijt of niet? Is het verschil tusschen de dienst van Christus en de dienst der zonde zoo gering, dat gij niet kunt zeggen of gij de eene hebt vaarwel gezegd en u aan de andere verbonden? O bedriegt uzelfen niet! Zijt toch niet voldaan met halve maatregelen! Gij zijt of in een staat van regtvaardiging, of in een staat van verdoemenis. Gij zijt op den regten weg naar den hemel of naar de hel. Wilt gij uzelfen niet onderzoeken en zien hoe het met u staat? » *Want er is geene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vleesch wandelen, maar naar den geest.*" (2) Indien gij dus in Christus Jezus zijt, indien gij waarlijk door het geloof met Hem vereenigd zijt, dan zal Zijne genade u behulpzaam zijn om *naar den geest te wandelen, en niet de begeerlijkheden des vleesch te bevre-*

(1) Joh. I: 12. (2) Rom. 8: 4.

digen (1). Gij zult uwe vrucht hebben tot heiligmaking en het einde het eeuwige leven. De Heer Jezus Christus zelfs zal *alle tranen van uwe oogen afwisschen*, en u *onstraffelijk stellen voor Zijne heerlijkheid in (uitsteekende) vreugde* (2). Amen.

(1) Rom. VI: 22.

(2) Openb. VII: 17. Jud. vs. 24.

A 243 1364

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT & ZONEN, à 40 ct.
 bij wie ook uitgegeven wordt :

1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, derde druk, naar het Hoogduitsch, 15 Ct.
2. De Welbestede Stauver, of de Bijbels der arme Negers, tweede druk; naar het Engelsch. 10 "
5. De Wever uit Welsh, tweede druk; naar het Engelsch. 07½ "
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte; naar het Engelsch, derde druk. 10 "
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw, tweede druk, naar het Engelsch. 07½ "
6. De Jonge Hutlcwoonster, vierde druk; naar het Engelsch. 22½ "
7. Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld, tweede druk. 05 "
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch. 10 "
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis, tweede druk. 20 "
10. Geschiedenis van John Robins, de Matroos. 10 "
11. Uitbreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Mxgden. 10 "
12. Het leven van Kefonel Jacob Gardiner. 17½ "
13. De Stroopers Dochter. 10 "
14. De Bode met goede tijding. 15 "
15. Jansje Allan. 15 "
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid. 07 "
17. Levensberigt van Amelia Gale. 10 "
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool. 15 "
19. De Geschiedenis van Mary Smith. 12½ "
20. De Dorps-Predikant. 10 "
21. De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie. 10 "
22. Kracht des Geloofs, bij treffende beproeving. 10 "
23. Herman de Houthakker. 12½ "
24. De laatste uren van John Cowper. 10 "
25. Het einde van den tijd. 10 "
26. Wat God bewaart, is wel bewaard. (tweede druk) 15 "
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? Wat behoort gij te worden? 10 "
28. De Weêrhaan van het Kasteel. (tweede druk) 12½ "
29. Eben-Haëzer, in Latakke. 10 "
30. Eenige berigten van Indiaansche Bekeerlingen. 10 "
31. De Christen-Festen, een onderwijs ter vervulling van 's menschen voornaamste behoeften. 05 "
32. Verhaal van twee reizende Predikers. 07½ "
33. De Tijd en de Eeuwigheid. 10 "
34. Kort en heilzaam berigt, aan allen, die begeerte hebben om zalig te worden. 10 "
35. Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden. 07½ "
36. Een Beroep op het Hart. 12½ "
37. Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzasz, nit het Hoogduitsch. 10 "
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen. 10 "
39. Levensloop van C. L. Töpfer, Evangeliesch Predikant te Peterswalden. 7½ "
40. De Schaapherder van de vlakte van Salisbury. 17½ "
41. Eenige bijzonderheden uit het leven en de werkzaamheden van Dr. Robert Morrison, Zendingeling onder de Chinezen. 15 "
42. Lydia S... (Een authentiek verhaal). 07½ "
43. Hugo Bourne. 7½ "
44. De Christelijke viering van den Zondag. 05 "
45. Henry Obookiah, inboorling der Sandwicks-Eilanden. 10 "